

TIMO PARVELA

SCHADUW

Illustraties: Pasi Pitkänen

CONDOR

1

Als voor de derde keer *Jingle Bells* uit de speakers van het warenhuis klinkt, neemt Peter Valo eindelijk een beslissing.

Op een podium, dat is bepoedersuikerd met nep-sneeuw, staat een kartonnen huisje. Daarvoor zit de Kerstman in een schommelstoel al uren naar de verlanglijstjes van kinderen te luisteren. Zijn ho-ho-holle lach weergalmt diep en uitnodigend tussen de menigte, maar wie goed luistert, bespeurt ook al een klein beetje ongeduld.

Terwijl hij op zijn beurt wacht, maakt Peter een aantekening op zijn telefoon:

De Kerstman mag weleens een nieuwe outfit. Een cape en een stalen masker bijvoorbeeld, dat zou pas echt indruk maken.

Peter heeft de gewoonte om belangrijke ideeën op te schrijven, want op een dag wordt hij wereldberoemd. Dan wil iedereen de gedachten uit zijn jeugd lezen en kan hij ze voor miljoenen verkopen.

Sommige ouders trekken hun jengelende kinderen al mee naar de uitgang. Ze moeten nog boodschappen doen en een kerstboom kopen, want over één nachtje is het al kerstavond.

Peter laat zijn telefoon in zijn zak glijden en loopt naar het podium toe. Hij weet heus wel dat het geen zin heeft om wensen in het oor van een ingehuurde warenhuis-Kerstman te fluisteren. Wie die man in dat rode pak ook is, hem kan het echt niets schelen.

De Kerstman geeft zachte klapjes op het hoofd van de driejarige op zijn schoot, die zijn verlanglijstje opdreunt. Peter ziet hoe hij heel even uit zijn rol valt en een blik op de klok aan de wand van de speelgoedafdeling werpt. Vijf voor vijf. Zijn optreden zit er bijna op, nog even en hij kan hier weg.

Peter staat aan de rand van het podium. Hij moet zijn hoofd in zijn nek leggen om de Kerstman goed te zien. Zijn rode jas bolt onnatuurlijk op bij zijn buik. Peter ziet de omtrekken van de kussens eronder. Het enige dat echt is aan de Kerstman, zijn zijn ogen boven zijn valse baard en snor. De rest is allemaal vermomming.

Zijn ogen. Peter wil zich al omdraaien, als hij merkt dat de Kerstman naar hem kijkt. Zijn ogen zijn zwart als kooltjes. Tot Peters verschrikking stuurt de Kerstman het jochie op zijn schoot terug naar zijn ouders en wenkt hij Peter. Peter kijkt achterom in de hoop dat daar een ander kind op zijn beurt staat te wachten, maar de speelgoedafdeling is al bijna leeg. De laatste klanten zijn op weg naar de uitgang en de verkopers zetten alle spullen weer netjes terug.

Peter stapt het podium op. Hij gaat niet bij die oude vent op schoot zitten, zoveel is zeker. Iemand van dertien is te groot om bij wie dan ook op schoot te zitten. De Kerstman buigt zich naar voren en steekt zijn handen uit. Peter pakt aarzelend de verrassend slanke, pezige handen van de Kerstman, die zich om de zijne klemmen als bank-schroeven. Hij zit in de val.

Hij ruikt iets gekks. Het doet hem denken aan de natte vacht van een dier. Heel even denkt Peter dat het de rendieren zijn, maar al gauw bedenkt hij zich. Alsof deze nepkerstman ooit in z'n leven een rendier heeft gezien. Misschien heeft hij een hond, of moet zijn pak nodig gewassen worden.

‘En, vertel eens aan de Kerstman, wat wil jij voor kerst hebben?’ vraagt de Kerstman met zo’n diepe stem dat Peter ervan schrikt en zijn handen los probeert te trekken. Tevergeefs.

Hij haalt diep adem en kijkt op. Dit wilde hij toch? Hij is zo wanhopig dat hij speciaal hierheen is gekomen met een verzoek aan de Kerstman. Om hen heen hangt nog steeds die rare geur. De blik van de Kerstman is nu eerder onderzoekend dan griezelig. Peter is ietsje minder bang, zijn bonzende hart komt tot rust.

‘Ik wil dat Sara beter wordt,’ zegt hij op de maat van zijn hartslag.